

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۸
۰۱ اگست ۲۰۱۳

خلق ترکیه با خیزش های گسترده، شعور بالای سیاسی شان را به نمایش گذاشتند

تاریخ مبارزاتی خلق های زحمتکش و تحت ستم نشان داده که خیزش ها و اعتراضات مردمی یکباره به نقطه طغیان نمی رسند بلکه ظلم و ستم متواتر دولت های ضد مردمی و وابسته، صبر و حوصله توده ها را به پایان رسانده و در نهایت باعث بروز خیزش های مردمی می گردد، خیزش هایی که یا توسط دستگاه حاکمه به شکل وحشیانه آن سرکوب می گردد و یا در نتیجه اتحاد و همبستگی مردم و رهبری درست این قیام ها، کاخ ظلم و استبداد ویران گردیده و بر ویرانه های آن دولت مردمی که از بطن چنین قیام هایی بر می خیزد، تشکیل می شود.

تخریب «پارک گزی» در میدان «تقسیم» از سوی دستگاه حاکمه ترکیه به منظور اعمار مرکز خرید در واقع جرقه ای بود بر آتش نهفته در سینه های پر از خشم مردم زحمتکش و ستمدیده آن کشور که در زمان کوتاه، تقریباً سراسر ترکیه را درنوردید. این اعتراضات خود به خودی، سال ها قبل توسط عملکرد های ضد مردمی «حزب عدالت و توسعه» به رهبری رجب طیب اردوغان نخست وزیر ترکیه نطفه گذاری گردیده بود که خرابکاری پارک گزی برای آغاز آن بهانه ای بیش نبود. در این حرکت خودجوش مردمی طبقات و اقشار مختلف ترکیه اشتراک داشتند.

اتحادیه های کارگری، داکتران، محصلان، اهل کسبه، هنرمندان، روشنفکران و بالاخره کسانی به این قیام عمومی مردمی پیوستند که سالهاست زیر ظلم و ستم دستگاه حاکمه قرار داشته و در پی فرصت بودند تا صدای اعتراض خود را علیه سیاست های ضد مردمی دستگاه حاکمه فریاد نمایند. با آن که در ابتداء از اعتراضات در میدان تقسیم بوی «حفاظت از محیط زیست» به مشام رسید، اما عوامل متعددی در عقب این اعتراضات که بیشتر از ۷۸ شهر را در بر گرفت و میلیون ها انسان به آن پیوستند، وجود دارد که مهمترین این عوامل را می توان چنین خلاصه نمود:

بیشبرد سیاست های اشغالگرانه امریکا در منطقه خاورمیانه از سوی دستگاه حاکمه ترکیه (حزب عدالت و توسعه که اردوغان (نخست وزیر) و عبدالله گل (رئیس جمهور) از مؤسسان آن می باشند، با حمایت قوی امریکا و شرکاء در اتحادیه اروپا به قدرت رسید)، هم آواز شدن با امریکا و کشورهای غربی در جنگ داخلی سوریه و کمک پنج میلیون دلاری به مخالفان اسد، اجرای طرح های اقتصادی نیولیبرالیستی از جمله خصوصی سازی (فراهم آوری تسهیلات زیاد برای سرمایه گذاری های خارجی و فروش بنادر، راه ها، بانک ها و غیره به سرمایه داران خارجی)، تغییر مسیر سیکولاریستی جامعه که با نام کمال اتاتورک گره خورده، بیکاری وسیع نیروی کار، افزایش نرخ تورم، از دست دادن ارزش لیره (واحد پول ترکیه) و بالاخره وضعیت نابسامان اقتصادی و سایه سیاه فقر بر سر توده های میلیونی، از جمله این عوامل اند که خلق ترکیه را به حرکت درآوردند.

نبود ارگان رهبری کننده واحد باعث گردید تا در جریان اعتراضات عمومی از هر طرف شعاری به گوش برسد که با هم، همخوانی نداشت. عده ای خواستار استعفای نخست وزیر شدند، عده ای شعار مرگ بر فاشیسم را سر دادند، عده ای با حمل عکس های اتاتورک از سیکولاریزم دفاع نمودند، عده ای با پرچم های سرخ که سمبول طبقه کارگر است، علیه استثمار و شرایط سخت کار اعتراض کردند و ناسیونالیست های ترکیه با حمل پرچم ملی ترکیه نیز در صف قیام کنندگان ایستاد شدند. در یک کلام، سراسر ترکیه در آستانه قیام عمومی علیه دستگاه حاکمه قرار گرفت.

با آن که قیام عمومی را طبقات مختلف با خواست های متفاوت طبقاتی به راه انداختند، اما خواست های واحد اعتراض کنندگان را استعفای نخست وزیر، منع قانون استفاده از گاز های اشک آور علیه تظاهرکنندگان، منع آلوده ساختن محیط زیست و تخریب درختان، حمایت از آزادی بیان و آزادی رسانه ها و محاکمه عاملان خشونت ها (هزاران نفر در جریان خیزش های ترکیه زخمی، عده ای کشته و تعدادی به علت استفاده از گاز مخصوص، بینائی شان را از دست داده اند)، می ساخت.

ترکیه با اقتصاد لرزان، وام های هنگفتی را از صندوق بین المللی پول و بانک جهانی دریافت کرده و یکی از بزرگترین کشورهای مقروض در جهان محسوب می گردد. بسیاری از مردم ترکیه با عایدی معادل دو دالر در روز هر لحظه به سوی فقر کشانده می شوند؛ از هر چهار کودک، یک کودک دچار سوء تغذیه گردیده و سازمان همکاری و توسعه اجتماعی از ترکیه به عنوان کشوری که با بیشترین مرگ و میر کودکان روبه رو است، در این سازمان یادآوری می نماید. محل بود و باش زندگی بسیاری از توده های ترکیه خانه های گلین در اطراف شهرهای بزرگ می باشد. چهره ترکیه ای که در سریال ها نشان داده می شود، با چهره واقعی این کشور تفاوت چشمگیر دارد. البته از «برکت» سیاست های نیولیبرالیستی دستگاه حاکم و پروژه های امپریالیستی، عده معدودی از مردم این کشور به سرمایه های افسانه ئی دست یافته اند.

دولت ضد مردمی رجب طیب اردوغان به عنوان وفادارترین دولت وابسته به امریکا و غرب در خاورمیانه مسؤل تطبیق پروژه های امپریالیستی در این گوشه دنیا می باشد. این دولت در واقع گرداننده اصلی سیاست نئولیبرال است و از طریق واگذاری اموال عمومی به نهادهای فراملیتی و کمپرادوران داخلی، استثمار زحمتکشان را شدت بیشتر بخشیده و خیل وسیعی از نیروی کار این کشور را به بیکاری و بدبختی سوق داده است.

ترکیه با مداخله نظامی در کشور ما، یکی از ۴۷ کشور اشغالگری است که با وجود مشکلات بزرگی که دامنگیر خودش گردیده، کماکان برای خوشخدمتی به امریکای متجاوزگر در کشور ما باقی مانده و از طریق طرح پروژه های عوام فریبانه، گویا می خواهد به مردم رنج دیده و زجر کشیده ما «خدمت» نماید. ضرب المثل عام است که می گوید: «هیچ پزشکی برای رضای خدا موش نمی گیرد».

مردم ترکیه با حضور خود در قیام خودجوش عمومی علیه نوکر امریکا در خاورمیانه نشان دادند که به شعور بالای سیاسی دست یافته و می دانند که دولت اردوغان سگ پاسبان امپریالیزم در خاورمیانه می باشد. البته قیام عمومی و به حق مردم ترکیه می تواند تا مدت ها ادامه یابد، اما تا زمانی که گروه های اشتراک کننده در این قیام به رهبری واحدی نرسند، احتمال دست یافتن به خواست های قیام کنندگان بعید به نظر می رسد، مخصوصاً زمانی که دولت ترکیه با استفاده از ارتش وارد میدان شود و قیام کنندگان را به خاک و خون بکشد.